

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษา “ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด และอัตราการขาดงาน กรณีศึกษาพนักงานตรวจรับบัตรโดยสาร สายการบินแห่งหนึ่ง” เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการแจกแบบสอบถามให้กับพนักงานกลุ่มตัวอย่างของบริษัทแห่งหนึ่ง จำนวน 175 ชุด และได้รับแบบสอบถามที่สมบูรณ์ทั้งหมดจำนวน 158 ชุด คิดเป็นร้อยละ 90.29 ผู้วิจัยได้นำข้อมูลดังกล่าวมาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 2 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยแบ่งออกเป็น

- 1.1 แสดงข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
- 1.2 แสดงข้อมูลความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค
- 1.3 แสดงข้อมูลรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด
- 1.4 แสดงข้อมูลอัตราการขาดงาน

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

ส่วนที่ 1 แสดงลักษณะข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

1.1 แสดงข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.1

แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	51	32.3
หญิง	107	67.7
รวม	158	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
อายุ		
21-25 ปี	20	12.7
26-30 ปี	51	32.3
31-35 ปี	33	20.9
36-40 ปี	32	20.3
41 ปี ขึ้นไป	22	13.9
รวม	158	100
อายุการทำงาน		
1-5 ปี	75	47.5
6-10 ปี	34	21.5
11-15 ปี	23	14.6
16 ปี ขึ้นไป	26	16.5
รวม	158	100
ระดับการศึกษา		
ระดับปริญญาตรี	147	93.0
ระดับปริญญาโท	11	7.0
รวม	158	100
สถานภาพสมรส		
โสด	104	65.8
สมรส	51	32.3
หม้าย/หย่าร้าง	3	1.9
รวม	158	100

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

แสดงจำนวนและร้อยละของข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน		
10,000-30,000 บาท	84	53.6
30,001-50,000 บาท	53	33.5
50,001-70,000 บาท	13	8.2
70,001-90,000 บาท	8	5.1
รวม	158	100
สถานที่ปฏิบัติงาน		
ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	104	65.8
ท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่	7	4.4
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	15	9.5
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	9	5.7
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	16	10.1
ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต	7	4.4
ท่าอากาศยานนานาชาติ		
หาดใหญ่		
รวม	158	100

จากตารางที่ 4.1 กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 158 คน จำแนกตามคุณสมบัติส่วนบุคคลเป็นดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 107 คน คิดเป็นร้อยละ 67.7 และเพศชายจำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีช่วงอายุ 26-30 ปี จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 รองลงมาคือช่วงอายุ 31-35 ปี จำนวน 33 คน คิดเป็นร้อยละ 20.9 ช่วงอายุ 36-40 ปี จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 20.3 ช่วงอายุ 41-50 ปี จำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 13.9 และช่วงอายุ 22-25 ปี จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 12.7 ตามลำดับ

อายุการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีช่วงอายุการทำงาน 1-5 ปี จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 47.5 รองลงมาคือช่วงอายุการทำงาน 6-10 ปี จำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 21.5 ช่วงอายุการทำงาน 11-15 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 14.6 และช่วงอายุการทำงาน 16-35 ปี จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 16.5 ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีการศึกษาที่ระดับปริญญาตรีจำนวน 147 คน คิดเป็นร้อยละ 93.0 และระดับปริญญาโท จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0

สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสถานภาพโสดจำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 65.8 รองลงมาได้แก่ สถานภาพสมรส จำนวน 51 คน คิดเป็นร้อยละ 32.3 และสถานภาพหย่าหรือหย่าร้าง จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.9 ตามลำดับ

รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่มีช่วงรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 10,000-30,000 บาท จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 53.6 ช่วงรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท จำนวน 53 คน คิดเป็นร้อยละ 33.5 ช่วงรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 50,001-70,000 บาท จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 8.2 และช่วงรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน 70,001-90,000 บาท จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 5.1 ตามลำดับ

สถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาส่วนใหญ่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ จำนวน 104 คน คิดเป็นร้อยละ 65.8 ทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ต จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 ทำอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 9.5 ทำอากาศยานนานาชาติเชียงราย จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 ทำอากาศยานนานาชาติกระบี่ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 และทำอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 4.4 ตามลำดับ

1.1 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ตารางที่ 4.2

แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	\bar{X}	SD
เพศ			
ชาย	51	4.12 (สูง)	.48
หญิง	107	3.98 (สูง)	.41

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	\bar{X}	SD
อายุ			
21-25 ปี	20	3.96 (สูง)	.41
26-30 ปี	51	4.00 (สูง)	.43
31-35 ปี	33	3.99 (สูง)	.48
36-40 ปี	32	4.06 (สูง)	.48
41 ปี ขึ้นไป	22	4.13 (สูง)	.39
อายุการทำงาน			
1-5 ปี	75	3.98 (สูง)	.43
6-10 ปี	34	3.97 (สูง)	.47
11-15 ปี	23	4.04 (สูง)	.48
16 ปี ขึ้นไป	26	4.22 (สูง)	.38
ระดับการศึกษา			
ระดับปริญญาตรี	147	4.02 (สูง)	.45
ระดับปริญญาโท	11	4.04 (สูง)	.37
สถานภาพสมรส			
โสด	104	3.94 (สูง)	.40
สมรส	51	4.21 (สูง)	.46
หม้าย/หย่าร้าง	3	3.91 (สูง)	.67
รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน			
10,000-30,000 บาท	84	3.98 (สูง)	.41
30,001-50,000 บาท	53	4.02 (สูง)	.49
50,001-70,000 บาท	13	4.15 (สูง)	.31
70,001-90,000 บาท	8	4.28 (สูง)	.55

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)
แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค

ปัจจัยส่วนบุคคล	n	\bar{X}	SD
สถานที่ปฏิบัติงาน			
ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	104	4.02 (สูง)	.41
ท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่	7	3.83 (สูง)	.62
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	15	4.13 (สูง)	.55
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	9	3.93 (สูง)	.55
ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต	16	4.12 (สูง)	.32
ท่าอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่	7	3.97 (สูง)	.50
รวม	158	4.02 (สูง)	.44

จากตารางที่ 4.2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคอยู่ในระดับมาก คิดเป็นค่าเฉลี่ย 4.02 โดยจำแนกตามลักษณะส่วนบุคคลได้ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค(4.12) มากกว่าเพศหญิง (3.97)

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุ 41-50 ปีมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสูงสุด (4.13) รองลงมาได้แก่ 36-40 ปี (4.06) ช่วงอายุ 26-30 ปี (4.00) ช่วงอายุ 31-35 ปี (3.99) และ ช่วงอายุ 22-25 ปี (3.96) ตามลำดับ

อายุการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างช่วงอายุการทำงาน 16-35 ปี มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสูงสุด (4.22) รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุการทำงาน 11-15 ปี (4.04) ช่วงอายุการทำงาน 1-5 ปี (3.98) และช่วงอายุการทำงาน 6-10 ปี (3.97) ตามลำดับ

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างระดับการศึกษาระดับปริญญาโทมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค (4.04) สูงกว่าระดับการศึกษาระดับปริญญาตรี (4.02)

สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค (4.21) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสด (3.94) และ สถานภาพหม้ายหรือหย่าร้าง (3.91) ตามลำดับ

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 70,001-90,000 บาทมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสูงสุด (4.28) รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่

มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 50,001-70,000 บาท (4.15) รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 30,001-50,000 บาท (4.02) และ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-30,000 บาท (3.98) ตามลำดับ

สถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติ เชียงใหม่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคสูงสุด (4.13) รองลงมาได้แก่กลุ่ม ตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ต (4.12) ทำอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ (4.02) ทำอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่ (3.97) ทำอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่ (3.93) และ ทำอากาศยานนานาชาติกระบี่ (3.83) ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3

แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค
แยกตามปัจจัยแต่ละด้าน

ปัจจัยส่วนบุคคล	x̄			
	ด้านการ ควบคุม	ด้านสาเหตุ และความ รับผิดชอบ	ด้านการ รับรู้การ ขยายตัว ของปัญหา	ด้านความ อดทน
เพศ				
ชาย	4.06 (สูง)	4.03 (สูง)	4.15 (สูง)	4.25 (สูง)
หญิง	3.87 (สูง)	3.89 (สูง)	3.98 (สูง)	4.18 (สูง)
อายุ				
21-25 ปี	3.78 (สูง)	3.90 (สูง)	4.06 (สูง)	4.11 (สูง)
26-30 ปี	3.94 (สูง)	3.88 (สูง)	3.98 (สูง)	4.20 (สูง)
31-35 ปี	3.92 (สูง)	3.94 (สูง)	3.99 (สูง)	4.13 (สูง)
36-40 ปี	3.95 (สูง)	3.90 (สูง)	4.13 (สูง)	4.27(สูง)
41 ปี ขึ้นไป	4.05 (สูง)	4.11 (สูง)	4.08 (สูง)	4.31 (สูง)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)
แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปัญหา
แยกตามปัจจัยแต่ละด้าน

ปัจจัยส่วนบุคคล	x̄			
	ด้านการ ควบคุม	ด้านสาเหตุ และความ รับผิดชอบ	ด้านการ รับรู้การ ขยายตัว ของปัญหา	ด้านความ อดทน
อายุการทำงาน				
1-5 ปี	3.87 (สูง)	3.85 (สูง)	4.01 (สูง)	4.19 (สูง)
6-10 ปี	3.93 (สูง)	3.97 (สูง)	3.93 (สูง)	4.07 (สูง)
11-15 ปี	3.92 (สูง)	3.88 (สูง)	4.12 (สูง)	4.23 (สูง)
16 ปี ขึ้นไป	4.12 (สูง)	4.17 (สูง)	4.17 (สูง)	4.42 (สูง)
ระดับการศึกษา				
ระดับปริญญาตรี	3.94 (สูง)	3.94 (สูง)	4.02 (สูง)	4.21 (สูง)
ระดับปริญญาโท	3.85 (สูง)	3.85 (สูง)	4.26 (สูง)	4.18 (สูง)
สถานภาพสมรส				
โสด	3.84 (สูง)	3.83 (สูง)	3.95 (สูง)	4.13 (สูง)
สมรส	4.13 (สูง)	4.15 (สูง)	4.21 (สูง)	4.36 (สูง)
หม้าย/หย่าร้าง	3.73 (สูง)	3.78 (สูง)	4.07 (สูง)	4.07 (สูง)
รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน				
10,000-30,000 บาท	3.88 (สูง)	3.87 (สูง)	4.01 (สูง)	4.18 (สูง)
30,001-50,000 บาท	3.93 (สูง)	3.94 (สูง)	4.05 (สูง)	4.18 (สูง)
50,001-70,000 บาท	3.97 (สูง)	4.11 (สูง)	4.14 (สูง)	4.38 (สูง)
70,001-90,000 บาท	4.35 (สูง)	4.31 (สูง)	4.06 (สูง)	4.39 (สูง)

ตารางที่ 4.3 (ต่อ)
แสดงการแจกแจงค่าเฉลี่ยของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค
แยกตามปัจจัยแต่ละด้าน

ปัจจัยส่วนบุคคล	x̄			
	ด้านการ ควบคุม	ด้านสาเหตุ และความ รับผิดชอบ	ด้านการ รับรู้การ ขยายตัว ของปัญหา	ด้านความ อดทน
สถานที่ปฏิบัติงาน				
ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	3.90 (สูง)	3.93 (สูง)	4.05 (สูง)	4.20 (สูง)
ท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่	3.73 (สูง)	3.84 (สูง)	3.78 (สูง)	3.97 (สูง)
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	4.04 (สูง)	3.96 (สูง)	4.17 (สูง)	4.36 (สูง)
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงราย	3.88 (สูง)	3.85 (สูง)	3.89 (สูง)	4.10 (สูง)
ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต	4.11 (สูง)	4.01 (สูง)	4.07 (สูง)	4.31 (สูง)
ท่าอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่	3.94 (สูง)	3.94 (สูง)	3.95 (สูง)	4.03 (สูง)
รวม	3.93 (สูง)	3.93 (สูง)	4.04 (สูง)	4.20 (สูง)

จากตารางที่ 4.3 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในด้านความอดทนมากที่สุด (4.20) รองลงมาคือด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา (4.04) ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (3.93) และด้านการควบคุม (3.93) ตามลำดับ ซึ่งสามารถแยกระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ในแต่ละด้านตามปัจจัยส่วนบุคคลได้ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน (4.25) ด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา (4.15) ด้านการควบคุม (4.06) ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (4.03) ซึ่งสูงกว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงในทุกด้าน ได้แก่ ความอดทน (4.18) ด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา (3.98) ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (3.89) และด้านการควบคุม (3.87) ตามลำดับ

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกช่วงอายุมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนสูงกว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านอื่นๆ โดยที่

พนักงานที่มีอายุ 41-50 ปีมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนสูงที่สุด (4.31) และพนักงานช่วงอายุ 22-25 ปี มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมต่ำที่สุดในทุกๆด้าน (3.78)

อายุการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกช่วงอายุการทำงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนสูงกว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านอื่นๆ โดยที่พนักงานที่มีอายุ 41-50 ปีมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนสูงที่สุด (4.42) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีอายุการทำงาน 1-5 ปี จะมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบต่ำสุดในทุกๆด้าน (3.85)

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน (4.21) ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (3.94) และด้านการควบคุม (3.94) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา (4.26) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

สถานภาพ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรสมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในทุกๆด้าน ได้แก่ ด้านความอดทน (4.21) ด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา (4.21) ด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (4.15) และด้านการควบคุม (4.13) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดและสถานภาพหม้ายหรือหย่าร้าง ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายหรือหย่าร้างมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในด้านการควบคุมต่ำที่สุด (3.73)ในทุกๆด้าน

รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือน 70,001-90,000 บาท มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในด้านความอดทน (4.39) ด้านการควบคุม (4.35) และด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (4.31) สูงสุด ส่วนผู้ที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000 – 30,000 บาท มีมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคในด้านการควบคุม (3.85) และด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ (3.87) ต่ำที่สุด

สถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติ เชียงใหม่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน (4.36) สูงที่สุด รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ตมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน (4.31) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติกระบี่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุม (3.73) ต่ำสุดในทุกๆด้าน

1.2 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบพฤติกรรมความเครียด

ตารางที่ 4.4

แสดงการแจกแจงของรูปแบบพฤติกรรมความเครียดของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	\bar{x}		
	แบบมุ่งเน้นการ แก้ปัญหา	แบบมุ่งเน้นการ แสวงหาการ สนับสนุนทาง สังคม	แบบหลีกเลี่ยง ปัญหา
เพศ			
ชาย	2.80 (ปานกลาง)	2.85 (ปานกลาง)	1.81 (ต่ำ)
หญิง	2.76 (ปานกลาง)	2.93 (ปานกลาง)	1.78 (ต่ำ)
อายุ			
21-25 ปี	2.71 (ปานกลาง)	3.05 (สูง)	2.02(ปานกลาง)
26-30 ปี	2.80 (ปานกลาง)	2.94 (ปานกลาง)	1.77 (ต่ำ)
31-35 ปี	2.71 (ปานกลาง)	2.96 (ปานกลาง)	1.75 (ต่ำ)
36-40 ปี	2.77 (ปานกลาง)	2.87 (ปานกลาง)	1.83 (ต่ำ)
41 ปี ขึ้นไป	2.90 (ปานกลาง)	2.63 (ปานกลาง)	1.65 (ต่ำ)
อายุการทำงาน			
1-5 ปี	2.75 (ปานกลาง)	2.97 (ปานกลาง)	1.84 (ต่ำ)
6-10 ปี	2.75 (ปานกลาง)	2.97 (ปานกลาง)	1.80 (ต่ำ)
11-15 ปี	2.74 (ปานกลาง)	2.72 (ปานกลาง)	1.74 (ต่ำ)
16 ปี ขึ้นไป	2.93 (ปานกลาง)	2.81 (ปานกลาง)	1.73 (ต่ำ)
ระดับการศึกษา			
ระดับปริญญาตรี	2.78 (ปานกลาง)	2.89 (ปานกลาง)	1.79 (ต่ำ)
ระดับปริญญาโท	2.72 (ปานกลาง)	3.00 (ปานกลาง)	1.81 (ต่ำ)
สถานภาพสมรส			
โสด	2.74 (ปานกลาง)	2.97 (ปานกลาง)	1.84 (ต่ำ)
สมรส	2.82 (ปานกลาง)	2.75 (ปานกลาง)	1.71 (ต่ำ)
หม้าย/หย่าร้าง	3.16 (สูง)	3.23 (สูง)	1.61 (ต่ำ)

ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

แสดงการแจกแจงของรูปแบบพฤติกรรมความเครียดของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	\bar{x}		
	แบบมุ่งเน้นการ แก้ปัญหา	แบบมุ่งเน้นการ แสวงหาการ สนับสนุนทาง สังคม	แบบหลีกเลี่ยง ปัญหา
รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน			
10,000-30,000 บาท	2.76 (ปานกลาง)	2.97 (ปานกลาง)	1.83 (ต่ำ)
30,001-50,000 บาท	2.75 (ปานกลาง)	2.91 (ปานกลาง)	1.74 (ต่ำ)
50,001-70,000 บาท	2.76 (ปานกลาง)	2.62 (ปานกลาง)	1.75 (ต่ำ)
70,001-90,000 บาท	3.08 (สูง)	2.60 (ปานกลาง)	1.75 (ต่ำ)
สถานที่ปฏิบัติงาน			
ท่าอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิ	2.78 (ปานกลาง)	2.95 (ปานกลาง)	1.80 (ต่ำ)
ท่าอากาศยานนานาชาติกระบี่	2.53 (ปานกลาง)	2.67 (ปานกลาง)	1.95 (ต่ำ)
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	2.90 (ปานกลาง)	2.80 (ปานกลาง)	1.17 (ต่ำ)
ท่าอากาศยานนานาชาติเชียงใหม่	2.72 (ปานกลาง)	2.88 (ปานกลาง)	1.84 (ต่ำ)
ท่าอากาศยานนานาชาติภูเก็ต	2.77 (ปานกลาง)	2.91 (ปานกลาง)	1.70 (ต่ำ)
ท่าอากาศยานนานาชาติหาดใหญ่	2.70 (ปานกลาง)	2.63 (ปานกลาง)	1.75 (ต่ำ)
รวม	2.77 (ปานกลาง)	2.90 (ปานกลาง)	1.79 (ต่ำ)

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมากที่สุด (2.90) รองลงมาคือรูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (2.77) และรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (1.79) ตามลำดับ ซึ่งสามารถแยกรูปแบบพฤติกรรมความเครียดในแต่ละด้านตามปัจจัยส่วนบุคคลได้ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีรูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (2.80) และรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (1.81) สูงกว่าเพศหญิง ซึ่งเพศหญิงมีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (2.93) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย (2.85)

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุ 41-50 ปี มีรูปแบบการเผชิญความเครียดแบบ มุ่งเน้นการแก้ปัญหา (2.90) สูงสุด รองลงมาได้แก่กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุ 26-30 ปี (2.80) ส่วน กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุ 21-25 ปีมีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้น การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (3.05) สูงสุด รองลงมาได้แก่ ช่วงอายุ 31-35 ปี (2.96) และ ช่วงอายุ 26-30 ปี (2.94) ตามลำดับ และช่วงอายุ 21-25 ปีมีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (2.02) สูงสุด

อายุการทำงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุการทำงาน 16-35 ปี มีการใช้ รูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (2.93) สูงสุด ส่วนช่วงอายุการทำงาน 1-5 และ 6-10 ปี มีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการ สนับสนุนทางสังคม (2.97) สูงสุด และช่วงอายุการทำงาน 1-5 ปีมีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการ เผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (1.84) สูงสุด

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีรูปแบบการ เผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (2.78) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับ ปริญญาโท (2.72) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโทมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมและรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี

สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพหม้ายหรือหย่าร้างมีการใช้ รูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา (3.16) และรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมสูงสุด (3.23) และกลุ่มตัวอย่างที่มี สถานภาพโสดมีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาสูงสุด (1.84)

รายได้เฉลี่ยรวมต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้เฉลี่ย 70,001-90,000 บาท มีการใช้รูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาสูงสุด (3.08) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,000-30,000 บาท มีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมสูงสุด (2.97) และรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาสูงสุด (1.86)

สถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติ เชียงใหม่มีการใช้รูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาสูงสุด (2.90) และกลุ่ม ตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติสุวรรณภูมิมีการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมสูงสุด (2.95) และกลุ่มตัวอย่างที่

ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติกระบี่มีการใช้รูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบ
หลักหนีปัญหาสูงสุด (1.95)

1.3 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับอัตราการขาดงาน

ตารางที่ 4.5

แสดงการแจกแจงของอัตราการขาดงานของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	อัตราการขาดงานของกลุ่มตัวอย่าง (ชั่วโมงต่อคนต่อเดือน)						
	การขาด งานโดยไม่ แจ้ง	ลากิจ	ลากิจ ฉุกเฉิน	ลาป่วย	แลกรเวร	เปลี่ยน ตารางการ ทำงาน	ขาดงาน รวม
เพศ							
ชาย	0.19	0.59	0.77	3.44	10.00	3.56	18.55
หญิง	0.26	1.03	0.46	3.46	17.03	2.65	24.88
อายุ							
21-25 ปี	0.48	0.78	0.35	3.99	20.93	1.98	28.50
26-30 ปี	0.36	0.49	0.70	4.05	12.49	3.36	21.44
31-35 ปี	0.00	1.01	0.20	3.33	12.82	1.58	18.94
36-40 ปี	0.18	1.45	0.30	2.58	13.13	2.59	20.23
41 ปี ขึ้นไป	0.15	0.91	1.36	3.03	19.69	5.42	30.57
อายุการทำงาน							
1-5 ปี	0.25	0.84	0.54	3.93	15.17	3.25	23.98
6-10 ปี	0.27	0.79	0.34	3.44	9.82	0.87	15.53
11-15 ปี	0.13	2.03	0.29	2.62	18.92	3.46	27.46
16 ปี ขึ้นไป	0.24	0.13	1.15	2.83	16.37	4.31	25.02
ระดับการศึกษา							
ระดับปริญญาตรี	0.23	0.95	0.45	3.48	15.12	3.10	23.33
ระดับปริญญาโท	0.27	0.00	2.08	3.08	9.94	0.88	16.24

ตารางที่ 4.5 (ต่อ)
แสดงการแจกแจงของอัตราการขาดงานของกลุ่มตัวอย่าง

ปัจจัยส่วนบุคคล	อัตราการขาดงานของกลุ่มตัวอย่าง (ชั่วโมงต่อคนต่อเดือน)						
	การขาดงานโดยไม่แจ้ง	ลากิจ	ลากิจฉุกเฉิน	ลาป่วย	แลกรเวร	เปลี่ยนตารางการทำงาน	ขาดงานรวม
สถานภาพสมรส							
โสด	0.30	1.03	.47	3.82	14.93	2.41	22.96
สมรส	0.11	0.65	.45	2.72	14.16	4.20	22.30
หม้าย/หย่าร้าง	0.00	0.00	5.56	3.33	18.94	.00	27.83
รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน							
10,000-30,000 บาท	0.33	0.87	0.59	4.08	13.86	3.06	22.78
30,001-50,000 บาท	0.11	0.95	0.18	2.79	13.82	2.10	19.95
50,001-70,000 บาท	0.26	0.00	0.51	1.49	14.82	6.08	23.15
70,001-90,000 บาท	0.00	2.08	2.92	4.52	30.33	2.27	42.13
สถานที่ปฏิบัติงาน							
ท่าอากาศยานนานาชาติ							
สุวรรณภูมิ	0.18	0.85	.48	3.60	12.98	2.74	20.82
กระบี่	0.90	5.19	2.29	5.05	13.48	0.48	27.38
เชียงใหม่	0.00	1.07	0.43	2.42	10.99	1.88	16.79
เชียงใหม่	0.00	0.00	1.85	4.89	24.31	2.56	33.61
ภูเก็ต	0.56	0.00	0.00	2.47	26.27	5.88	35.18
หาดใหญ่	0.48	0.00	0.00	2.24	12.02	4.52	19.26
รวม	0.23	0.89	0.56	3.45	14.76	2.95	22.84

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอัตราการขาดงานเฉลี่ยโดยการแลกรเวรสูงสุด (14.76) รองลงมาได้แก่ การลาป่วย (3.45) และการขอเปลี่ยนตารางการทำงาน (2.95) ตามลำดับโดยรวมแล้วกลุ่มตัวอย่างจะมีอัตราการขาดงานโดยเฉลี่ย 22.84 ชั่วโมงต่อคนต่อเดือน ซึ่งสามารถแยกอัตราการขาดงานในแต่ละด้านตามปัจจัยส่วนบุคคลได้ดังนี้

เพศ พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีอัตราการขาดงานโดยการแลกรเวร (17.03) สูงกว่าเพศชาย (10.00) เพศหญิงมีอัตราการขาดงานโดยการลาป่วย (3.46) สูงกว่าเพศชาย (3.44) และพบว่าเพศชายมีอัตราการขาดงานโดยการขอเปลี่ยนตารางการทำงาน (3.56) สูงกว่าเพศหญิง (2.65) อัตราการขาดงานโดยรวมพบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมีอัตราการขาดงานรวม (24.88) สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศชาย (18.55)

อายุ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีช่วงอายุ 21-25 ปีมีอัตราการขาดงานโดยการขาดงานโดยไม่แจ้งสูงสุด (0.48) ส่วนช่วงอายุ 26-30 ปี มีอัตราการขาดงานโดยการลาป่วยสูงสุด (4.05) ช่วงอายุ 21-25 ปี มีอัตราการขาดงานโดยการแลกรเวรสูงสุด (20.93) ส่วนอัตราการขาดงานโดยการขอเปลี่ยนตารางการทำงานนั้น ช่วงอายุ 41-50 ปีมีอัตราการขาดงานสูงสุด (5.42) และช่วงอายุ 41-50 ปีมีอัตราการขาดงานโดยรวมสูงสุด (30.57)

อายุการทำงาน พบว่า ช่วงอายุการทำงาน 11-15 ปีมีอัตราการขาดงานโดยการแลกรเวรกับเพื่อนร่วมงานสูงสุด (18.92) ช่วงอายุการทำงาน 16-35 ปี มีอัตราการขาดงานโดยการขอเปลี่ยนตารางการทำงานสูงสุด (4.31) ส่วนช่วงอายุการทำงาน 6-10 ปี มีอัตราการขาดงานโดยการขาดงานโดยไม่แจ้งสูงสุด (0.27) ช่วงอายุการทำงาน 21-34 ปี มีอัตราการขาดงานโดยการลาพักฉุกเฉินโดยใช้วันหยุดพักผ่อนแทนสูงสุด (1.15) ส่วนอายุการทำงาน 11-15 ปี มีอัตราการขาดงานรวมสูงสุด (27.46)

ระดับการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีอัตราการขาดงานโดยการลาพักฉุกเฉิน การใช้วันหยุดพักผ่อนแทน การแลกรเวร การขอเปลี่ยนตารางการทำงาน สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท ส่วนอัตราการขาดงานโดยรวมกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีมีอัตราการขาดงานสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาระดับปริญญาโท

สถานภาพสมรส พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพโสดมีอัตราการขาดงานโดยการขาดงานโดยไม่แจ้ง การลาพักฉุกเฉิน การใช้วันหยุดพักผ่อนแทน การลาป่วย สูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีสถานภาพสมรส และสถานภาพหม้ายหรือหย่าร้าง ส่วนผู้มีสถานภาพสมรสจะมีอัตราการขาดงานโดยการขอเปลี่ยนตารางการทำงานสูงสุด (4.20) สถานภาพหม้ายหรือหย่าร้างจะมีอัตราการขาดงานโดยการขอใช้วันหยุดพักผ่อนแทนสูงสุด (5.56) และการขอแลกรเวรเปลี่ยนตารางการทำงานกับเพื่อนร่วมงานสูงสุด (18.94) รวมทั้งมีอัตราการขาดงานโดยรวมสูงสุดด้วยเช่นกัน (27.83)

รายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีรายได้รวมต่อเดือน 10,000-30,000 บาทมีอัตราการขาดงานโดยการขาดงานโดยไม่แจ้งสูงสุด (0.33) กลุ่มที่มีรายได้ 70,001-90,000 บาทมีอัตราการขาดงานโดยการลาพักฉุกเฉิน (2.08) และการใช้วันหยุดพักผ่อนแทน (2.08) การลาป่วย (4.52) การขอเปลี่ยนตารางการทำงานกับเพื่อนร่วมงาน (30.33) และอัตราการขาดงาน

โดยรวม (42.13) สูงสุด ส่วนผู้ที่มีรายได้ 50,001-70,000 บาทมีอัตราการขาดงานโดยการขอปรับเปลี่ยนตารางการทำงานสูงสุด (6.08)

สถานที่ปฏิบัติงาน พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติกระบี่มีอัตราการขาดงานโดยการขาดงานโดยไม่แจ้ง (.90) การลา กิจ (5.19) การใช้วันหยุดพักผ่อนแทนการขาดงาน (2.29) การลาป่วย (5.05) สูงสุด ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ปฏิบัติงานที่ทำอากาศยานนานาชาติภูเก็ตมีอัตราการขาดงานโดยการเปลี่ยนตารางการทำงานกับเพื่อนร่วมงานสูงสุด (26.27) และมีอัตราการขาดงานรวม (35.18) สูงสุดเช่นกัน

ส่วนที่ 2 การทดสอบสมมติฐาน

การทดสอบสมมติฐานวิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (t-test independent) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

สมมติฐานการวิจัยที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลของพนักงานที่ต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.1 พนักงานเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.1 :

H_0 : พนักงานเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างจากเพศหญิง

H_1 : พนักงานเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างจากเพศหญิง

ตารางที่ 4.6

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของความสามารถในการเผชิญและ
ฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมระหว่างเพศชายและเพศหญิง

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่า อุปสรรคโดยรวม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ชาย	51	4.12	.483	1.949	.053
หญิง	107	3.98	.414		

จากตารางที่ 4.6 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมระหว่างเพศชายและเพศหญิง จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .053 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานเพศชายมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมไม่ต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.2 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุแตกต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.7

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	.467	.117	.593	.668
ภายในกลุ่ม	154	30.146	.197		
รวม	157	30.613			

จากตารางที่ 4.7 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามอายุ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .668 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.3 พนักงานที่อายุการทำงานต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.3 :

H_0 : พนักงานที่อายุการทำงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่อายุการทำงานแตกต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.8

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค โดยรวมตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.255	.418	2.194	.091
ภายในกลุ่ม	154	29.358	.191		
รวม	157	30.613			

จากตารางที่ 4.8 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามอายุการทำงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .091 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการทำงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.4 พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.4 :

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.9

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีของความสามารถในการเผชิญและ
ฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามระดับการศึกษา

ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ปริญญาตรี	147	4.023	.447	-.099	.921
ปริญญาโท	11	4.036	.370		

จากตารางที่ 4.9 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามระดับการศึกษา จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .921 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.5 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมแตกต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.5 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.10

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	2.615	1.307	7.238	.001
ภายในกลุ่ม	155	27.998	.181		
รวม	157	30.613			

จากตารางที่ 4.10 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานภาพสมรส จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .001 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการทำงานแตกต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11

แสดงการเปรียบเทียบความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานภาพสมรส เป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

สถานภาพ	\bar{X}	สถานภาพ		
		โสด	สมรส	หม้าย/หย่าร้าง
โสด	3.9361			
สมรส	4.2104	.2743 (.000*)		
หม้าย/หย่าร้าง	3.9099	-.0262	-.3005	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือ P-value

จากตารางที่ 4.11 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมสูงกว่าพนักงานที่มีสถานภาพโสด ส่วนสถานภาพคู่อื่น ๆ มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.6 พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.6 :

H_0 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.12

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	.848	.283	1.463	.227
ภายในกลุ่ม	154	29.765	.193		
รวม	157	30.613			

จากตารางที่ 4.12 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .227 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 1.7 พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 1.7 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.13

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	5	.715	.143	.727	.604
ภายในกลุ่ม	152	29.898	.197		
รวม	157	30.613			

จากตารางที่ 4.13 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมตามสถานที่ปฏิบัติงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .604 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมในการเผชิญความเครียดที่แตกต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมในการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.1 พนักงานเพศชายที่มีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างจากพนักงานเพศหญิง

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.1 :

H_0 : พนักงานเพศชายที่มีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างจากพนักงานเพศหญิง

H_1 : พนักงานเพศชายที่มีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างจากพนักงานเพศหญิง

ตารางที่ 4.14

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามเพศ

รูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ชาย	51	2.8028	.35439	.586	.558
หญิง	107	2.7679	.34785		

จากตารางที่ 4.14 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามเพศ จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .558 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานเพศชายที่มีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างจากพนักงานเพศหญิง

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.2 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมการทำงาน
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.15

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการทำงาน
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการทำงานความเครียด แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	4	.555	.139	1.141	.339
ภายในกลุ่ม	153	18.593	.122		
รวม	157	19.148			

จากตารางที่ 4.15 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การทำงานความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามอายุ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทาง
เดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบ
พฤติกรรมการทำงานความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .339 ซึ่งมีค่า
มากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการ
วิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการทำงาน
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.3 พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรม
การทำงานความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.3 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการทำงาน
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรม
การทำงานความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.16

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	3	.669	.223	1.859	.139
ภายในกลุ่ม	154	18.479	.120		
รวม	157	19.148			

จากตารางที่ 4.16 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามอายุการทำงาน จากการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
คะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value
เท่ากับ .139 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และ
ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีความถี่ในการใช้
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.4 พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.4 :

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.17

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามระดับการศึกษา

รูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ปริญญาตรี	147	2.7834	.35702	.560	.577
ปริญญาโท	11	2.7222	.22361		

จากตารางที่ 4.17 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามระดับการศึกษา จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .577 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.5 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันทำให้พนักงานมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.5 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันทำให้พนักงานมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพทำให้พนักงานมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.18

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	2	.699	.350	2.937	.056
ภายในกลุ่ม	155	18.449	.119		
รวม	157	19.148			

จากตารางที่ 4.18 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามสถานภาพสมรส จากการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
คะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value
เท่ากับ .056 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และ
ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันทำให้พนักงานมี
ความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.6 พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.6 :

H_0 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.19

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	3	.786	.262	2.197	.091
ภายในกลุ่ม	154	18.362	.119		
รวม	157	19.148			

จากตารางที่ 4.19 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน จากการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
คะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value
เท่ากับ .091 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และ
ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้
พนักงานมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่
ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.1.7 พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.1.7 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่ที่มีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.20

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามสถานที่ปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	5	.750	.150	1.239	.294
ภายในกลุ่ม	152	18.398	.121		
รวม	157	19.148			

จากตารางที่ 4.20 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามสถานที่ปฏิบัติงาน จากการวิเคราะห์ความ
แปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
คะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามีค่า P-value
เท่ากับ .294 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และ
ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความถี่ในการ
ใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.1 พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.1 :

H_0 : พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการ
แสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างจากเพศหญิง

H_1 : พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการ
แสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างจากเพศหญิง

ตารางที่ 4.21

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามเพศ

รูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียด มุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทาง สังคม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ชาย	51	2.8543	.4280	-.955	.341
หญิง	107	2.9306	.48757		

จากตารางที่ 4.21 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามเพศ จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .341 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานเพศชายที่มีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างจากพนักงานเพศหญิง

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.2 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่ไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมกรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.22

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2.312	.578	2.742	.031
ภายในกลุ่ม	153	32.251	.211		
รวม	157	34.562			

จากตารางที่ 4.22 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามอายุ จากการวิเคราะห์
ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
คะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมี
ค่า P-value เท่ากับ .031 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง
(H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 ช่วงอายุ
มีความถี่ในการใช้รูปแบบการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่
ต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD
(Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.23

จากตารางที่ 4.23 เมื่อกำหนดเมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่า
พนักงานที่มีอายุ 21-40 ปี มีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้น
การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าพนักงานที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป สำหรับช่วงอายุคู่อื่นไม่
พบแตกต่างกันของความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการ
แสวงหาการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.23

แสดงการเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหา
การสนับสนุนทางสังคมตามอายุเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

อายุ	\bar{X}	อายุ				
		21-25 ปี	26-30 ปี	31-35 ปี	36-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
21-25 ปี	3.0500					
26-30 ปี	2.9496	-.10042				
31-35 ปี	2.9610	-.08896	.01146			
36-40 ปี	2.8795	-.17054	-.07012	-.08157		
41 ปีขึ้นไป	2.6299	-.42013(.004*)	-.31971(.007*)	-.33117(.010*)	-.24959	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือค่า P-value

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.3 พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่ต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.3 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่ไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมที่ต่างกัน

จากตารางที่ 4.24 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามอายุการทำงาน จาก
การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ
ที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการ
สนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .090 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึง
ยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการ
ทำงานต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหา
การสนับสนุนทางสังคมที่ไม่ต่างกัน

ตารางที่ 4.24

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	3	1.425	.475	2.207	.090
ภายในกลุ่ม	154	33.137	.215		
รวม	157	34.562			

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.4 พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.4 :

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

ตารางที่ 4.25

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนน
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามระดับ
การศึกษา

รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด มุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทาง สังคม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ปริญญาตรี	147	2.8989	.46882	-0.688	.492
ปริญญาโท	11	3.0000	.48655		

จากตารางที่ 4.25 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามระดับการศึกษา จาก การทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนน รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .492 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และ ปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันทำให้พนักงานมี ความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.5 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีรูปแบบ พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.5 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีรูปแบบ พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

ตารางที่ 4.26

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	2	1.958	.979	4.655	.011
ภายในกลุ่ม	155	32.604	.210		
รวม	157	34.562			

จากตารางที่ 4.26 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามสถานภาพสมรส จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติ ที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .011 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27

แสดงการเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามสถานภาพสมรสเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

สถานภาพ	\bar{X}	สถานภาพ		
		โสด	สมรส	หม้าย/หย่าร้าง
โสด	2.9712			
สมรส	2.7535		-.21765(.006*)	
หม้าย/หย่าร้าง	3.2381	.26694	.48459	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือ P-value

จากตารางที่ 4.27 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพโสดมีระดับความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรส ส่วนสถานภาพคู่อื่นๆ ไม่พบความแตกต่างของระดับความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.6 พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.6 :

H_0 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันทำให้พนักงานมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

ตารางที่ 4.28

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	3	2.093	.698	3.308	.022
ภายในกลุ่ม	154	32.469	.211		
รวม	157	34.562			

จากตารางที่ 4.28 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .022 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.29

ตารางที่ 4.29

แสดงการเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหา
การสนับสนุนทางสังคมตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	\bar{X}	สถานภาพ			
		10,000-30,000 บาท	30,001-50,000 บาท	50,001-70,000 บาท	70,001-90,000 บาท
10,000-30,000 บาท	2.9711				
30,001-50,000 บาท	2.9164	-.05465			
50,001-70,000 บาท	2.6264	-.34471(.013*)	-.29007(.043*)		
70,001-90,000 บาท	2.6071	-.36395(.034*)	-.30930	-.20633	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือ P-value

จากตารางที่ 4.29 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าพนักงานที่มีระดับรายได้ 10,000-50,000 บาท มีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าพนักงานที่มีรายได้ 50,001-70,000 บาท และพบว่าพนักงานที่มีรายได้ 10,000-30,000 บาทมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมากกว่าพนักงานที่มีรายได้ 70,001-90,000 บาท ส่วนพนักงานที่มีรายได้คู่อื่นๆมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.2.7 พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.2.7 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่มีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมต่างกัน

ตารางที่ 4.30

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามสถานที่ปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญความเครียด แบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคม					
ระหว่างกลุ่ม	5	1.279	.256	1.169	.327
ภายในกลุ่ม	152	33.283	.219		
รวม	157	34.562			

จากตารางที่ 4.30 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมตามสถานที่ปฏิบัติงาน
จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทาง
สถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการ
สนับสนุนทางสังคมมีค่า P-value เท่ากับ .327 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึง
ยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานที่
ปฏิบัติงานต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการ
แสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.1 พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.1 :

H_0 : พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยง
ปัญหาไม่ต่างจากเพศหญิง

H_1 : พนักงานเพศชายมีรูปแบบพฤติกรรมกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยง
ปัญหาต่างจากเพศหญิง

ตารางที่ 4.31

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนน
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามเพศ

รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบหลีกเลี่ยงปัญหา	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ชาย	51	1.8190	.30297	.596	.552
หญิง	107	1.7872	.31832		

จากตารางที่ 4.31 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามเพศ จากการทดสอบค่าที (t-test independent)
เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด
แบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .552 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึง
ยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานเพศชายมี
ความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างจากพนักงาน
เพศหญิง

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการ
เผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.2 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยง
ปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

จากตารางที่ 4.32 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามอายุ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว
(One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรม
การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .002 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับ
นัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุป

ได้ว่าพนักงานที่มีช่วงอายุต่างกันอย่างน้อย 2 ช่วงอายุมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.32

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	4	1.628	.407	4.534	.002
ภายในกลุ่ม	153	13.737	.090		
รวม	157	15.365			

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.33

ตารางที่ 4.33

แสดงการเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามอายุเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

อายุ	\bar{X}	อายุ				
		21-25 ปี	26-30 ปี	31-35 ปี	36-40 ปี	41 ปีขึ้นไป
21-25 ปี	2.0269					
26-30 ปี	1.7753	-.25166(.002*)				
31-35 ปี	1.7552	-.27168(.002*)	-.02002			
36-40 ปี	1.8317	-.19519(.024*)	.05674	.07649		
41 ปีขึ้นไป	1.6538	-.37308(.000*)	-.12142	-.10140	-.17788(.034*)	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือค่า P-value

จากตารางที่ 4.33 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าพนักงานที่มีอายุ 21-25 ปีมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา มากกว่าพนักงานที่มีอายุ 26 ปีขึ้นไปและพนักงานที่มีอายุ 36-40 ปี มีคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา มากกว่าพนักงานที่มีอายุ 41 ปีขึ้นไป ส่วนช่วงอายุอื่นๆ ไม่พบความแตกต่างของความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.3 พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.3 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.34

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	3	.343	.114	1.173	.322
ภายในกลุ่ม	154	15.022	.098		
รวม	157	15.365			

จากตารางที่ 4.34 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามอายุการทำงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .322 ซึ่งมีค่ามากกว่า

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.4 พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.4 :

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.35

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาตามระดับการศึกษา

รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ปริญญาตรี	147	1.7964	.31676	-.150	.881
ปริญญาโท	11	1.8112	.26728		

จากตารางที่ 4.35 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามระดับการศึกษา จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .881 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.5 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.5 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.36

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	2	.705	.352	3.724	.026
ภายในกลุ่ม	155	14.661	.095		
รวม	157	15.365			

จากตารางที่ 4.36 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหาตามสถานภาพสมรส จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .026 ซึ่งมีค่าน้อยกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีแบบหลักหนีปัญหาต่างกัน

จากนั้นนำผลการวิเคราะห์มาเปรียบเทียบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยวิธี LSD (Least Significant Difference) ได้ผลดังตารางที่ 4.37

จากตารางที่ 4.37 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าพนักงานที่มีสถานภาพโสดมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลักหนีปัญหามากกว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรส ส่วนพนักงานที่มีสถานภาพสมรสคู่อื่นๆ ไม่มีความแตกต่าง

กันของความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.37

แสดงการเปรียบเทียบคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามสถานภาพสมรสเป็นรายคู่ ด้วยวิธี LSD

สถานภาพ	\bar{X}	สถานภาพ		
		โสด	สมรส	หม้าย/หย่าร้าง
โสด	1.8447			
สมรส	1.7119	-.13276(.013*)		
หม้าย/หย่าร้าง	1.6154	-.22929	-.09653	

* $p < .05$ ค่าในวงเล็บคือ P-value

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.6 พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.6 :

H_0 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

จากตารางที่ 4.38 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .352 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

ตารางที่ 4.38

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบหลีกเลี่ยงปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	3	.322	.107	1.097	.352
ภายในกลุ่ม	154	15.044	.098		
รวม	157	15.365			

สมมติฐานการวิจัยที่ 2.3.7 พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 2.3.7 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่มีรูปแบบ
พฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่างกัน

ตารางที่ 4.39

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ
ความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามสถานที่ปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด แบบหลีกเลี่ยงปัญหา					
ระหว่างกลุ่ม	5	.419	.084	.852	.515
ภายในกลุ่ม	152	14.946	.098		
รวม	157	15.365			

จากตารางที่ 4.39 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาตามสถานที่ปฏิบัติงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าคะแนนรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหามีค่า P-value เท่ากับ .515 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3 พนักงานที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.1 พนักงานเพศชายมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.1 :

H_0 : พนักงานเพศชายมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างจากเพศหญิง

H_1 : พนักงานเพศชายมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างจากเพศหญิง

ตารางที่ 4.40

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของอัตราการขาดงานโดยรวมตามเพศ

อัตราการขาดงานโดยรวม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ชาย	51	18.552	18.267	-1.732	.085
		3	2		
หญิง	107	24.884	22.849		
		7	2		

จากตารางที่ 4.40 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามเพศ จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .085 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทาง

สถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานเพศชายมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างจากเพศหญิง

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.2 พนักงานที่มีอายุต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน
สมมติฐานทางสถิติที่ 3.2 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.41

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอัตราการขาดงานโดยรวมตามอายุ

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
อัตราการขาดงานโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	4	2775.215	693.804	1.503	.204
ภายในกลุ่ม	153	70635.249	461.668		
รวม	157	73410.464			

จากตารางที่ 4.41 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามอายุ จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .204 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.3 พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.3 :

H_0 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.42

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอัตราการขาดงานโดยรวมตามอายุการทำงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
อัตราการขาดงานโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	2526.192	842.064	1.829	.144
ภายในกลุ่ม	154	70884.272	460.287		
รวม	157	73410.464			

จากตารางที่ 4.42 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามอายุการทำงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .144 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีอายุการทำงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.4 พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.4 :

H_0 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.43

แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test independent) ของอัตราการขาดงานโดยรวมตามระดับการศึกษา

อัตราการขาดงานโดยรวม	n	\bar{X}	SD	t	P-value
ปริญญาตรี	147	23.3345	22.0318	1.050	.296
ปริญญาโท	11	16.2424	14.2379		

จากตารางที่ 4.43 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามระดับการศึกษา จากการทดสอบค่าที (t-test independent) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทาง

สถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .881 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีระดับการศึกษาต่างกันทำให้พนักงานมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.5 พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.5 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันอย่างน้อย 2 สถานภาพมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.44

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอัตราการขาดงานโดยรวมตามสถานภาพสมรส

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
อัตราการขาดงานโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	2	91.393	45.697	.097	.908
ภายในกลุ่ม	155	73319.071	473.026		
รวม	157	73410.464			

จากตารางที่ 4.44 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามสถานภาพสมรส จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .908 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานภาพสมรสต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.6 พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.6 :

H_0 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันอย่างน้อย 2 ระดับมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.45

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอัตราการขาดงานโดยรวมตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
อัตราการขาดงานโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	3	3418.690	1139.563	2.507	.061
ภายในกลุ่ม	154	69991.773	454.492		
รวม	157	73410.464			

จากตารางที่ 4.45 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .061 ซึ่งมีค่ามากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีรายได้รวมเฉลี่ยต่อเดือนต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 3.7 พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

สมมติฐานทางสถิติที่ 3.7 :

H_0 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

H_1 : พนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันอย่างน้อย 2 สถานที่มีอัตราการขาดงานโดยรวมต่างกัน

ตารางที่ 4.46

แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวของอัตราการขาดงานโดยรวมตามสถานที่ปฏิบัติงาน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-value
อัตราการขาดงานโดยรวม					
ระหว่างกลุ่ม	5	4687.429	937.486	2.074	.072
ภายในกลุ่ม	152	68723.034	452.125		
รวม	157	73410.464			

จากตารางที่ 4.46 แสดงการวิเคราะห์ความแตกต่างของอัตราการขาดงานโดยรวมตามสถานที่ปฏิบัติงาน จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าอัตราการขาดงานโดยรวมมีค่า P-value เท่ากับ .072 ซึ่งมีความมากกว่าระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 จึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ดังนั้นสรุปได้ว่าพนักงานที่มีสถานที่ปฏิบัติงานต่างกันมีอัตราการขาดงานโดยรวมไม่ต่างกัน

สมมติฐานการวิจัยที่ 4 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียด

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.1 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา

จากตารางที่ 4.47 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .000 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .486 สรุปว่าพบความสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมของพนักงานกับความถี่

ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมากขึ้นพนักงานจะมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหามากขึ้นด้วย

ตารางที่ 4.47

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดรูปแบบต่างๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดรูปแบบต่างๆ	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P-Value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	$r_{xy} = .486$.000**
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	$r_{xy} = -.105$.095
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา	$r_{xy} = -.375$.000**

** $p < .01$

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.2 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.2 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

จากตารางที่ 4.47 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .095 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม สรุปว่าความสามารถในการเผชิญ

และฟันผุอุปสรรคโดยรวมของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมเพิ่มขึ้นหรือลดลงจะไม่ส่งผลต่อความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบมุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

สมมติฐานการวิจัยที่ 4.3 ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

สมมติฐานทางสถิติที่ 4.3 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา

จากตารางที่ 4.47 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .000 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางลบกับรูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.375$ สรุปว่า ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมของพนักงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหา เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคโดยรวมมากขึ้นพนักงานจะมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรม การเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาลดลง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5 ความสามารถในการเผชิญและฟันผุอุปสรรคมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

ตารางที่ 4.48

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านต่างๆ กับอัตราการขาดงาน

ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านต่างๆกับอัตราการขาดงาน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์	P-Value
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุม	$r_{xy} = -.202$.005**
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบ	$r_{xy} = -.131$.051
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหา	$r_{xy} = -.141$.038*
ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทน	$r_{xy} = -.128$.054

* $p < .05$, ** $p < .01$

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.1 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.48 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .005 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.202$ สรุปว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมของพนักงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการควบคุมสูงขึ้นพนักงานมีอัตราการขาดงานลดลง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.2 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.2 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.48 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .051 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย สรุปว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านสาเหตุและความรับผิดชอบเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่ทำให้อัตราการขาดงานเพิ่มขึ้นหรือลดลง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.3 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหามีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.3 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหามีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.48 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .038 ดังนั้นจึงปฏิเสธสมมติฐานว่าง (H_0) และยอมรับสมมติฐานการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหามีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.141 สรุปว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหาของพนักงานมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านการรับรู้การขยายตัวของปัญหาสูงขึ้นทำให้พนักงานมีอัตราการขาดงานลดลง

สมมติฐานการวิจัยที่ 5.4 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 5.4 :

H_0 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนไม่มี
ความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

H_1 : ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนมีความสัมพันธ์
ทางลบกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.48 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value
เท่ากับ .054 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย ความสามารถ
ในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน
สรุปว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคด้านความอดทนของพนักงานไม่มี
ความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อ
อุปสรรคด้านความอดทนเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่มีผลต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอัตราการขาดงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 6 รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดมีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตรา
การขาดงาน

ตารางที่ 4.49

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบต่างๆกับ
อัตราการขาดงาน

ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบพฤติกรรมการเผชิญ ความเครียดด้านต่างๆกับอัตราการขาดงาน	ค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์	P-Value
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบ แบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	$r_{xy} = -.037$.322
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบ มุ่งเน้นการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม	$r_{xy} = -.100$.106
รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบ หลีกเลี่ยงปัญหา	$r_{xy} = .072$.185

สมมติฐานการวิจัยที่ 6.1 รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบแบบมุ่งเน้น
การแก้ปัญหามีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 6.1 :

H_0 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

H_1 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.49 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .322 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแก้ปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน สรุปว่าความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแก้ปัญหาของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแก้ปัญหาเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอัตราการขาดงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 6.2 รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 6.2 :

H_0 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

H_1 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.49 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .106 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน สรุปว่าความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบเบี่ยงเบนการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอัตราการขาดงาน

สมมติฐานการวิจัยที่ 6.3 รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

สมมติฐานทางสถิติที่ 6.3 :

H_0 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

H_1 : รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน

จากตารางที่ 4.49 เมื่อกำหนดระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 พบว่าค่า P-Value เท่ากับ .185 ดังนั้นจึงยอมรับสมมติฐานว่าง (H_0) และปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาไม่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับอัตราการขาดงาน สรุปว่าความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาของพนักงานไม่มีความสัมพันธ์ทางลบกับอัตราการขาดงาน เมื่อพนักงานมีความถี่ในการใช้รูปแบบพฤติกรรมการเผชิญความเครียดแบบหลีกเลี่ยงปัญหาเพิ่มขึ้นหรือลดลงไม่ส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นหรือลดลงของอัตราการขาดงาน